

Slovo života – listopad 2019

„Radujte se s radujícími, plačte s plačícími“ (Řím 12,15)

Poté, co apoštol Pavel vyložil římským křesťanům, jaké veliké dary dal Bůh lidstvu skrze Ježíše a skrze dar Ducha Svatého, ukazuje, jak odpovědět na obdrženou milost, zejména ve vztazích mezi sebou a ve vztazích se všemi ostatními lidmi.

Pavel vyzývá, abychom přešli od lásky k těm, kteří sdílejí tutéž víru, k lásce evangelní, tedy k lásce ke všem lidem, protože pro věřící nemá láska hranic a nemůže být vyhrazena jen pro někoho.

Zajímavá podrobnost: na prvním místě najdeme sdílení radosti s bratry. Podle velkého církevního otce, Jana Zlatoústého, totiž závist činí sdílení radosti s druhými mnohem těžší než sdílení bolesti.

Takový život by se mohl zdát jako obtížný výstup na nedosažitelný vrchol. Přesto je možný, protože věřící jsou podepíráni láskou Krista, od níž je nic a nikdo nebude moci odloučit. (Viz Řím 8,35)

„Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.“

Když Chiara Lubichová komentovala tuto Pavlovu větu, napsala: „Abychom křesťansky milovali, je třeba se sjednocovat s každým bratrem [...]: vstoupit co nejhlouběji do duše druhého; skutečně pochopit jeho problémy, jeho potřeby; sdílet jeho trápení, jeho radosti; sklonit se k bratrovi; jistým způsobem se stát jím samým, stát se druhým. To je křesťanství. Ježíš se stal člověkem, stal se námi, abychom se my stali Bohem; tak se bude bližní cítit chápán a pozvedán.“

Je to výzva, abychom se všili „do kůže druhého“ jako konkrétní výraz skutečné lásky. Mateřská láska je možná nejlepším příkladem, jak ilustrovat toto Slovo uvedené do praxe: matka umí sdílet radost s radujícím se dítětem i pláč s tím, kdo trpí, aniž by soudila a odsuzovala.

„Radujte se s radujícími, plačte s plačícími.“

Abychom žili lásku v tomto rozměru a neuzavírali se ve vlastních starostech, zájmech, ve svém světě, existuje jedno tajemství: posílit spojení s Bohem, vztah s Tím, jenž je samotným pramenem lásky. Říká se totiž, že koruna stromu často odpovídá svou velikostí rozloze kořenů v zemi. Tak to bude i s námi: pokud budeme den za dnem pěstovat do hloubky svůj vztah s Bohem, poroste v nás i touha sdílet radost a nést těžkosti svých bližních. Naše srdce se otevře a bude čím dál schopnější obsáhnout to, co náš bližní právě prožívá. A láska k bratrům nás zase přivede k hlubšímu vztahu s Bohem.

Když budeme takto žít, uvidíme, jak se bude měnit naše prostředí, počínaje vztahy v našich rodinách, ve škole, na pracovišti, ve společenství, a s vděčností zakusíme, že se dříve nebo později vrátí upřímná a nezištná láska a stane se vzájemnou.

Tuto silnou zkušenost zažily i dvě rodiny, jedna křesťanská a druhá muslimská, které spolu sdílely těžkosti i okamžiky naděje. Když Ben vážně onemocněl, Tatiana a Paolo u něj byli v nemocnici s jeho ženou Basmou a dvěma dětmi až do konce. A Basma, ačkoli zdrcená zármutkem ze ztráty manžela, modlí se se svými křesťanskými přáteli za jiného těžce nemocného na svém koberečku obráceném k Mekce. Basma říká: „Největší radostí je cítit se součástí jediného těla, kde každému leží na srdci dobro druhého.“

Letizia

Magri

